

Artikel fra »Fremskridt« nr. 10, 1976*Afvikling af tjenestemandspensionssystemet*

I folketingsgruppedagbogen for den 11. marts omtaltes, at fremskridtsgruppens arbejde med de mange ændringsforslag til finansloven blev så tidrøvende, at vi ikke i bemærkningerne i denne omgang kunne opnå nogen mere præcis beskrivelse af, hvordan vi vil gennemføre vort program punkt nr. 72:

»Efter en overgangsperiode skal offentligt ansatte ikke have bedre pensionsvilkår for skattemidler end andre. Det offentlige yder dem altså folkepension på fuld linje med den øvrige befolkning, men ingen særfavorisering. Ligestillingen skal også gælde for afgående folketingsmænd, borgmestre, ministre, balletansere og militærpersoner«.

Vi skulle nødtigt opleve at komme i den samme situation, når vi i marts 1977 skal aflevere ændringsforslag vedrørende finansloven 1977/78. Ved nærværende vil jeg derfor gerne lægge op til en debat om emnet.

Som udgangspunkt herfor foreslår jeg følgende:

Ideen med, at der ydes højere skatteyderbetalt alderspension til tidligere offentligt ansatte (tjenestemænd o.l.) end til dem, der har været maskinarbejdere, bogholdere, fiskere eller har haft andet job i den private sektor, stammer fra en tid, hvor klaseinddelingerne var helt anderledes end nu om dage, og hvor samfundet ikke havde råd til at give høje pensioner til alle sine ældre medborgere. Under nutidens forhold må målet derfor være, at alle ældre, der har rundet pensionsalderen, får præcis samme pension.

Det er imidlertid ikke muligt fra den ene dag til den anden at gennemføre princippet, uden at det ville få stærke skadevirkninger for de husstande, som mere aktuelt har indrettet deres levestandard efter tjenestemandspensionssystemet. En 78-årig dommerenke baserer ganske klart med føje sin resterende

tilværelse på, at der ikke sker en drastisk indtægtsnedgang for hende. Overfor hende at gennemføre princippet om, at hun alene skal have folkepension, vil indebære, at hun ganske værgeløst må udsætte sig for omvæltninger i tilværelsen, der må betegnes som aldeles urimelige i forhold til den besparelse, der herved ville indvindes i skatteyderudgifterne. Det må også erindres, at problemet med til en vis grad at bevare tjenestemandspensionsydelse for de ældste aldersklasser ikke er noget problem, der vil få meget langvarig betydning. Dødelighedsprocenten stiger som bekendt, jo højere aldersgruppe man betragter.

På den anden side ville det være aldeles uacceptabelt og ubegrundeligt at trække opfyldelsen af ligestillingsmålet så meget i langdrag, at man først gennemførte det, når alle nuværende tjenestemænd er døde. Dette ville igen i praksis sige, at vi ville komme frem til omkring år 2030, før vi helt kunne blive tjenestemandspensionssystemet kvit. Det er påkrævet, at vi på et langt tidligere tidspunkt når frem til, at de skatteydermidler, som afses til alderspensioner, også fordeles efter et nutidigt lighedssynspunkt.

Dette er baggrunden for, at fremskridtspartiet inddeler de personer, der omfattes af tjenestemandsløvgivningen, i fire grupper, og stort set giver de ældste den bedste overgangsordning.

Gruppe 1

Den, der er ansat første gang i tjenestemandstilling efter 1. januar 1976, får overhovedet ingen særlig skatteyderbetalt alderspension ud over den almindelige folkepension. Der henvises til fremskridtsforslag nr. XXIII af 29. oktober 1975.